

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 12 czerwca 2013 r. pokrzywdzony D. W. posługujący się tzw. nickiem (...) zakupił poprzez internetowy portal aukcyjny (...) telefon komórkowy marki S. (...). Telefon ten był oferowany na aukcji o numerze (...) do sprzedaży przez użytkownika o nicku (...), którym okazał się być oskarżony R. Ś.. Pokrzywdzony zakupił telefon za sumę 1 749 zł poprzez opcję „Kup Teraz”, wybierając dostawę w formie przesyłki kurierskiej, z doliczeniem kwoty 19 zł. Pokrzywdzony wpłacił pieniądze za pośrednictwem systemu PayU na numer konta podany przez oskarżonego, co potwierdził w mailu z dnia 13 czerwca 2013 r. Pokrzywdzony otrzymał informację zwrotną o tym, że sprzedający otrzymał jego wpłatę. Ponieważ przez kilka dni pokrzywdzony nie otrzymał przesyłki, wysłał do oskarżonego mail w dniu 17 czerwca 2013 r. z pytaniem, kiedy nastąpi wysyłka zamówionego towaru. Oskarżony nie odpowiedział na wiadomość. Pokrzywdzony w dniu 18 czerwca 2013 r. kontaktował się z oskarżonym na podany w ogłoszeniu numer telefonu, oskarżony zapewnił pokrzywdzonego, że telefon zostanie wysłany, zaś zwłoka wynika z problemów z wysłaniem. Oskarżony nie określił, kiedy zostanie wysłany telefon. Pokrzywdzony podejmował próby kontaktu z oskarżonym w dniu 20 czerwca 2013 r., jednak oskarżony nie odbierał telefonu. W dniu 24 czerwca 2013 r. pokrzywdzony wysłał maila do pokrzywdzonego z pytaniem, kiedy otrzyma telefon i zapowiedział, że w razie braku zwrotu gotówki zgłosi sprawę na Policję. Oskarżony nie odpowiedział na tego maila. Po kontakcie z pracownikami serwisu (...) pokrzywdzony zgłosił sprawę o oszustwo na Policję. Pieniądze wpłacone na konto oskarżonego zostały pokrzywdzonemu zwrócone w całości przez portal (...).

W dniu 13 czerwca 2013 r. pokrzywdzona A. G. posługująca się nickiem (...) zakupiła poprzez portal (...) telefon komórkowy marki (...) koloru białego za kwotę 2 299 zł wraz z kosztami przesyłki w wysokości 21 zł. Telefon został wystawiony na aukcję przez oskarżonego R. Ś. posługującego się nickiem (...), nr aukcji (...). Pokrzywdzona zapłaciła kartą kredytową przez system PayU. Telefon miał być według zapewnień oskarżonego wysłany do pokrzywdzonej w ciągu 6 dni, tj. do dnia 19 czerwca 2013 r. Po upływie tego terminu pokrzywdzona przesłała w dniu 21 czerwca 2013 r. wiadomość e – mail do oskarżonego z pytaniem, kiedy zostanie przesłany zamówiony towar. Oskarżony zapewnił tego samego dnia, że zostanie on przesłany w najbliższy poniedziałek, tj. w dniu 24 czerwca 2013 r., a opóźnienie wynika z problemów z dostawcą. Pokrzywdzona jednakże nie otrzymała przesyłki. Pomimo prób kontaktu telefonicznego nie udało się pokrzywdzonej porozumieć się z oskarżonym. Pokrzywdzona zgłosiła sprawę na Policję. W późniejszym czasie pokrzywdzona otrzymała zwrot całej wpłaconej sumy przez Bank (...), za pośrednictwem którego dokonała wcześniej wpłaty.

W dniu 17 czerwca 2013 r. pokrzywdzony Ł. R. posługujący się nickiem (...) za pośrednictwem portalu (...) zakupił telefon komórkowy marki S. (...) za kwotę 1 259 zł wraz z kosztami wysyłki w wysokości 19 zł. Telefon był oferowany do sprzedaży przez oskarżonego R. Ś. posługującego się nickiem (...), nr aukcji (...). Pokrzywdzony dokonał płatności za pośrednictwem systemu PayU ze swojego rachunku bankowego. Pokrzywdzony przed zawarciem transakcji kontaktował się z oskarżonym, uzgadniając szczegóły transakcji. W dniu 19 czerwca 2013 r. pokrzywdzony zapytał oskarżonego przez wiadomość e – mail, czy przesyłka może być dostarczona do dnia 20 czerwca 2013 r., na co oskarżony zadeklarował, że postara się to uczynić. W dniu 24 czerwca 2013 r. pokrzywdzony skierował drogą elektroniczną ponowne zapytanie o termin dostawy. Oskarżony obiecał, że towar zostanie wysłany następnego dnia. Tego samego dnia pokrzywdzony wysłał do oskarżonego kolejnego maila z wnioskiem o przesłanie potwierdzenia nadania lub zwrot pieniędzy, zapowiadając zgłoszenie sprawy na Policję w razie niezastosowania się do wezwania. Oskarżony nie odpowiedział na wezwanie. Pokrzywdzony podejmował próby kontaktu telefonicznego z oskarżonym, jednak oskarżony nie odbierał telefonu. Pokrzywdzony złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego. W późniejszym czasie pokrzywdzony odzyskał wpłacone pieniądze w całości od portalu (...).

W dniu 19 czerwca 2013 r. pokrzywdzony B. D. posługujący się nickiem lotto-33 zakupił poprzez portal (...) zakupił telefon komórkowy marki i. (...) B. (...) zafolowany za kwotę 2 279 zł wraz z kosztami wysyłki w wysokości

21 zł. Telefon był oferowany do sprzedaży przez oskarżonego R. Ś. posługującego się nickiem (...), nr aukcji (...). Pokrzywdzony dokonał zapłaty poprzez przelew bankowy za pośrednictwem konta internetowego w banku (...). Przesyłka miała dotrzeć do pokrzywdzonego w dniu 20 czerwca 2013 r. Pokrzywdzony nie otrzymał w tym terminie zamówionego towaru, w związku z czym w dniu 21 czerwca 2013 r. skontaktował się drogą elektroniczną z oskarżonym z zapytaniem o datę przesłania telefonu. Oskarżony nie udzielił odpowiedzi na tę wiadomość. Pokrzywdzony podejmował także bezskuteczne próby kontaktu telefonicznego z oskarżonym. W dniu 4 lipca 2013 r. pokrzywdzony wysłał do oskarżonego ponowną wiadomość, w której zapowiedział zgłoszenie sprawy na Policję, jeżeli przesyłka wkrótce nie dotrze. Oskarżony nie zareagował na tę wiadomość. Pokrzywdzony zgłosił sprawę na Policję. W późniejszym czasie pokrzywdzony odzyskał wpłacone pieniądze w całości od portalu (...).

Oskarżony R. Ś. był uprzednio karany sędownie, w tym także jedenastokrotnie za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego (k. 579), zeznania świadków A. G. (k. 190, 629), B. D. (k. 312 – 313, 629v), D. W. (k. 2, 629v – 630), Ł. R. (k. 149 – 150), korespondencji elektronicznej między oskarżonym a pokrzywdzonymi (k. 8 - 22), wydruków z Grupy (...) sp. z o.o. (k. 23 - 26, 206 - 210, 218 - 222, 329 - 337), protokołu oględzin rzeczy (k. 52 - 53), wydruków P4 sp. z o.o. (k. 54 -74), materiałów z (...) Bank S.A. (k. 77 - 95, 269 - 283), materiałów z (...) sp. z o.o. (k. 101 - 103), materiałów z (...) sp. z o.o. (k. 108 - 109), wniosku PESEL (k. 111 - 114, 127 - 130, 292 - 295, 365 - 368, 398 - 401), karty karnej (k. 116 - 117, 135 - 137, 138 - 140, 296 - 297, 360 - 361, 402 - 404, 436 - 437, 564 - 566), potwierdzenia przelewu (k. 153), korespondencji (k. 154 - 180, 195 - 198, 317 - 321), wydruku z konta (k. 199), pisma z SR w Żorach oraz odpisów: wyroku II K 237/09 (k. 454 - 456), wyroku II K 273/14 (k. 458 - 459), wyroku VII K 122/14 (k. 475 - 476), wyroku IV K 423/14 (k. 478), wyroku II K 502/14 (k. 481), wyroku II K 314/14 (k. 484), wydruku z nonet (k. 486 - 515), wyroku II K 519/13 (k. 525 - 528).

R. Ś. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 12 czerwca 2013 roku w nieustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z pośrednictwem sieci internetowej doprowadził D. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 749 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna – sprzedaży telefonu komórkowego marki S. (...) wystawionego na portalu (...) na aukcji numer (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

2. w dniu 13 czerwca 2013 roku w nieustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z pośrednictwem sieci internetowej doprowadził A. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 320 złotych poprzez wprowadzenie ją w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna – sprzedaży telefonu komórkowego marki (...) wystawionego na portalu (...) na aukcji numer (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

3. w dniu 17 czerwca 2013 roku w nieustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z pośrednictwem sieci internetowej doprowadził Ł. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 278 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna – sprzedaży telefonu komórkowego marki S. (...) wystawionego na portalu (...) na aukcji numer (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

4. w dniu 19 czerwca 2013 roku w nieustalonym miejscu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z pośrednictwem sieci internetowej doprowadził B. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 300 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna – sprzedaży telefonu komórkowego marki (...) wystawionego na portalu (...) na aukcji numer (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Oskarżony R. Ś. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (k. 427).

Przed Sądem oskarżony przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień, nie podtrzymując wcześniej złożonych wyjaśnień (k. 579).

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne w części obejmującej postępowanie sądowe. Nie budzi wątpliwości sprawstwo oskarżonego w świetle zgromadzonych dowodów, w szczególności zeznań pokrzywdzonych A. G., B. D., D. W. i Ł. R., którzy wskazali na fakt oferowania im do sprzedaży telefonów komórkowych przez oskarżonego, a następnie niewywiązanie się z umowy po przesłaniu na jego rachunek bankowy żądanej sumy tytułem zapłaty, jak również dowodów dokumentarnych w postaci wydruków z Grupy (...) sp. z o.o., korespondencji elektronicznej między oskarżonym a pokrzywdzonymi, wydruków z Grupy (...) sp. z o.o., wydruków P4 sp. z o.o., materiałów z (...) Bank S.A., potwierdzenia przelewu i innej korespondencji. Dowody te wskazują na brak zamiaru spełnienia swojego świadczenia przez oskarżonego w zawartych umowach. Z kolei wcześniejsze nieprzyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów winno być traktowane jedynie jako z góry obrana linia obrony i Sąd nie przyznał im waloru wiarygodności.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania pokrzywdzonych A. G. (k. 190, 629), B. D. (k. 312 – 313, 629v), D. W. (k. 2, 629v – 630) i Ł. R. (k. 149 – 150). Pokrzywdzeni zgodnie wskazali na fakt zakupienia od oskarżonego telefonów komórkowych różnych marek, poniesienia kosztów związanych z zakupem i przesyłką oraz nieprzesłania zamówionego towaru przez oskarżonego, a także na brak kontaktu z oskarżonym podczas prób dowiedzenia się o losach zamówionych telefonów. Zeznania pokrzywdzonych są spójne zarówno wewnątrz, jak i między sobą, nadto nie można im odmówić zgodności z zasadami logiki. Pokrywają się one również z zawartością dowodów z dokumentów zebranych w toku postępowania. Nie jest też tak, że pokrzywdzeni zeznają w sposób nieobiektywny chcąc przedstawić oskarżonego w nazbyt niekorzystnym świetle.

Sąd oparł się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych także na dowodach z dokumentów urzędowych zgromadzonych w sprawie, a mianowicie protokołu oględzin rzeczy (k. 52 - 53), wniosku PESEL (k. 111 - 114, 127 - 130, 292 - 295, 365 - 368, 398 - 401), karty karnej (k. 116 - 117, 135 - 137, 138 - 140, 296 - 297, 360 - 361, 402 - 404, 436 - 437, 564 - 566), pisma z SR w Żorach oraz odpisów: wyroku II K 237/09 (k. 454 - 456), wyroku II K 273/14 (k. 458 - 459), wyroku VII K 122/14 (k. 475 - 476), wyroku IV K 423/14 (k. 478), wyroku II K 502/14 (k. 481), wyroku II K 314/14 (k. 484), wyroku II K 519/13 (k. 525 - 528), wydruku z nonet (k. 486 - 515), informacji uzyskanej w trybie art. 213 § 1a k.p.k. (k. 594). Dokumenty te zostały sporządzone przez upoważnione do tego organy, w zakresie ich działania oraz z godnie z obowiązującymi przepisami, zaś ich treść nie stanowiła przedmiotu sporu pomiędzy stronami.

Jako wiarygodne Sąd ocenił również dowody z dokumentów prywatnych, a to wydruków z Grupy (...) sp. z o.o. (k. 23 - 26, 206 - 210, 218 - 222, 329 - 337), protokołu oględzin rzeczy (k. 52 - 53), wydruków P4 sp. z o.o. (k. 54 - 74), materiałów z (...) Bank S.A. (k. 77 - 95, 269 - 283), materiałów z (...) sp. z o.o. (k. 101 - 103), materiałów z (...) sp. z o.o. (k. 108 - 109), potwierdzenia przelewu (k. 153), korespondencji (k. 154 - 180, 195 - 198, 317 - 321), wydruku z konta (k. 199). Treść tych dokumentów nie wzbudziła wątpliwości Sądu co do ich autentyczności nie była ona również kwestionowana przez strony.

Sąd zważył, co następuje.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, iż przestępstwo typizowane przez art. 286 § 1 k.k. w postaci zarzucanej oskarżonemu polega na doprowadzeniu przez sprawcę innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Przedmiotem ochrony tego przepisu jest mienie. Wprowadzeniu w błąd innej osoby sprowadza się zaś do przez wywołanie u niej wyobrażenia o istniejącej (nie przyszłej) rzeczywistości, która jest w istocie inna niż przedstawia jej sprawca (wyrok SN z dnia 19 lipca 2007 r., V KK 384/06, LEX nr 299205). Sposób wprowadzenia w błąd może

być rozmaity. Zamierzony cel sprawcy może być osiągnięty przy użyciu słowa, dokumentów lub innych przedmiotów bądź zachowania się sprawcy. Wprowadzeniem w błąd może być więc każde zachowanie powodujące błędną ocenę rzeczywistości adresata podstępnych zabiegów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, sygn. akt II Aka 14/11 z dnia 20 października 2011 roku, opubl. KZS 2011/12/31). Jednocześnie przestępstwo oszustwa stanowi przestępstwo kierunkowe, gdyż sprawca ma działać w określonym celu, mianowicie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (A. Marek, Komentarz do art. 286 Kodeksu karnego, teza 6 [w:] Kodeks karny. Komentarz, LEX 2010).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd stwierdza, że oskarżony R. Ś. swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona niezbędne do zaistnienia przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. i możliwe jest przypisanie mu odpowiedzialności za ten czyn.

Oskarżony posiadał na aukcyjnym portalu internetowym (...) konto, na którym oferował do sprzedaży telefony komórkowe, m.in. marek (...) oraz S. (...) i S. (...). Posługiwał się na tym portalu nickiem (...). Jednocześnie nie był w posiadaniu żadnego z oferowanych przez siebie telefonów, o czym bez wątplenia wiedział. Ponieważ jednak wydawał się odwiedzającym portal wiarygodnym sprzedawcą (o czym świadczyły m.in. pozytywne komentarze wyświetlające się pod jego profilem), pokrzywdzeni postanowili skorzystać z jego oferty i nabyć oferowane przez niego telefony. Oskarżony kolejno sprzedał telefon marki S. (...) pokrzywdzonemu D. W. za kwotę 1 749 zł, marki (...) pokrzywdzonej A. G. za kwotę 2 299 zł, marki S. (...) pokrzywdzonemu Ł. R. za kwotę 1 278 zł oraz marki (...) pokrzywdzonemu B. D. za kwotę 2 300 zł. Pokrzywdzeni ponieśli ponadto koszty przesyłki zamówionych towarów. Oskarżony od początku nie miał zamiaru wywiązać się z zawartej umowy, dążył jedynie do osiągnięcia korzyści majątkowej bez realizacji własnego świadczenia. Chcąc stworzyć pozory własnej wiarygodności, zapewniał pokrzywdzonych o mającej niedługo nastąpić wysyłce zamówionego towaru, tłumacząc zwłokę opóźnieniami ze strony dostawcy. Następnie unikał dalszego kontaktu z pokrzywdzonymi. Działanie oskarżonego świadczy o tym, że jego jedynym celem było osiągnięcie korzyści majątkowej kosztem pokrzywdzonych bez podstawy prawnej i korzyść taką osiągnął. Pokrzywdzeni zostali przez oskarżonego wprowadzeni w błąd, ponieważ pozostawali w przekonaniu, że zamówiony towar otrzymają, a oskarżony ich w tym przekonaniu utrzymywał. Bez wątplenia także wszyscy pokrzywdzeni rozporządzili swoim mieniem w sposób niekorzystny, skoro nie otrzymali zamówionego towaru po przekazaniu oskarżonemu podanych przez niego kwot.

Z powyższych względów działanie oskarżonego należało uznać za odpowiadające wszystkim znamionom czynu zabronionego stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. Przy ocenie zawinienia oskarżonego Sąd nie dopatrywał się okoliczności wyłączających możliwość przypisania mu winy. Jest on osobą pełnoletnią, dojrzałą, poczytalną, nie działał pod wpływem błędu. Przy ocenie stopnia winy oskarżonego Sąd uznał, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu był znaczny, biorąc pod uwagę przede wszystkim rodzaj naruszanego dobra, jakim jest mienie, które w hierarchii dóbr chronionych prawem zajmuje stosunkowo wysokie miejsce. Oskarżony poprzez swoje działanie doprowadził do uszczuplenia majątku pokrzywdzonych, a kwoty przeznaczone przez nich na zakup telefonów nie zostały im zwrócone przez oskarżonego, a przez portal (...) oraz (...) Bank (...), co tym bardziej wskazuje na zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej występujący u oskarżonego.

Jednocześnie Sąd uznał, że zasadna jest zmiana kwalifikacji czynu zarzucanego oskarżonego poprzez przyjęcie, iż działał on w warunkach tzw. ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. Aby przyjąć, że sprawca działał w takich warunkach, niezbędne jest łączne spełnienie następujących przesłanek: popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw, krótkie odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi czynami, wykorzystanie przy ich popełnieniu takiej samej sposobności, brak jakiegokolwiek wyroku, choćby nieprawomocnego, za którykolwiek z tych czynów. Krótkie odstępy czasu mogą być na gruncie omawianego przepisu rozumiane jako nawet sięgające kilkunastu miesięcy (np. postanowienie SN z dnia 9 marca 2006 r., V KK 271/05, OSNKW 2006, nr 5, poz. 50). Pojęcie „takiej samej sposobności“ zastąpiło wcześniejsze sformułowanie „w podobny sposób“. Chodzi tu o wykorzystanie przez sprawcę powtarzającej się sytuacji i podobny sposób jego działania (J. W. Giezek, Komentarz do art. 91 Kodeksu karnego, teza

3 [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, red. J. W. Giezek, LEX 2014). Każde z popełnionych przez sprawcę przestępstw powinno przy tym wyczerpywać znamiona tego samego przepisu, inaczej bowiem nie można mówić o tożsamości czynów.

Należy stwierdzić, że działanie oskarżonego spełniało wszystkie powyższe kryteria niezbędne do zakwalifikowania jego działania jako przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Oskarżony popełnił nie jeden czyn, ale kilka. W okresie pomiędzy 12 a 19 czerwca 2013 r. (a zatem był to krótki okres) telefony komórkowe kupiły od oskarżonego cztery osoby, a zatem właśnie tylu czynów on się dopuścił. Jednakowa była także sposobność popełnienia czynów – oskarżony dokonywał ich za pomocą sieci internetowej, posługując się tymi samymi środkami, co wskazuje na podobną metodę działania z jego strony. Za żaden z tych czynów nie wydano też wcześniej wyroku skazującego. Z tego względu Sąd zdecydował się przyjąć, że zachowanie oskarżonego poddaje się kwalifikacji określonej w art. 91 § 1 k.k., co miało wpływ także na wymiar kary.

Jednocześnie rozważając rodzaj i wysokość kary Sąd miał na względzie wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Jako okoliczności obciążające Sąd uznał znaczny stopień społecznej szkodliwości, stopień i formę winy. Dodatkową okolicznością obciążającą jest także fakt, że oskarżony wielokrotnie był uprzednio karany sądownie, w tym także na kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. Przy tym wielokrotnie był on skazywany za przestępstwa tożsame z obecnie mu zarzucanym, tj. z art. 286 § 1 k.k. Natomiast okolicznością łagodzącą jest, że oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów, uznając swoją winę przed Sądem.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd kierował się przesłankami z art. 53 k.k. Jeżeli chodzi o sam wymiar kary dla oskarżonego, to należy w tym miejscu przypomnieć, iż zagrożenie ustawowe w przypadku czynu z art. 286 § 1 k.k. to kara pozbawienia wolności w wymiarze od 6 miesięcy do lat 8.

Mając na celu zwłaszcza wychowanie sprawcy i zapobieganie popełnianiu czynów zabronionych w przyszłości Sąd orzekł wobec oskarżonego R. Ś. za czyn z art. 286 § 1 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności. Taki wymiar kary jest uzasadniony faktem, że oskarżony mimo wielokrotnych wcześniejszych skazań m.in. za te same rodzajowo przestępstwa – w tym na karę bezwzględnego pozbawienia wolności – ponownie powrócił na przestępczą drogę. Oznacza to, że jest on sprawcą niepoprawnym, nie potrafi wyciągać odpowiednich wniosków ze swoich wcześniejszych błędów i jedynie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania może spowodować u niego odpowiednią refleksję nad swym dotychczasowym postępowaniem i spełnić swoje cele prewencji ogólnej oraz szczególnej. Nadto Sąd miał obowiązek uwzględnić przy ustalaniu wymiaru kary wspomniany wyżej art. 91 § 1 k.k., dający możliwość orzeczenia kary za popełniony czyn w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Kara w niższym wymiarze nie mogłaby, w ocenie Sądu, dostatecznie wpłynąć na postawę oskarżonego i doprowadzić do jego pełnej resocjalizacji. Z drugiej strony wymiar kary jest stosunkowo daleki od ustawowego maksimum, a zatem nie można go uznać za przekraczający stopień winy.

Sąd uznał nadto za stosowne skorzystać z możliwości orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, jaką daje art. 46 § 1 k.k. Oskarżony winien zatem zapłacić kwotę 5 327 zł na rzecz pokrzywdzonego Grupy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. – jako prowadzącego portal (...) - przy czym kwota ta stanowi sumę kosztów poniesionych przez tego pokrzywdzonego tytułem zwrotu ceny na rzecz pokrzywdzonych D. W., Ł. R. i B. D. oraz kwoty 2 320 zł na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) SA z siedzibą w W. tytułem zwrotu ceny przez ten podmiot na rzecz pokrzywdzonej A. G..

O kosztach postępowania wobec oskarżonego Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżonego od obowiązku ponoszenia tych kosztów. Sąd miał na uwadze obecną sytuację materialną oskarżonego, który wprawdzie osiągał wcześniej stały dochód pozostając w stosunku pracy i nie ma nikogo na utrzymaniu, jednak obecnie przebywa w Zakładzie Karnym i nie posiada zatrudnienia, wobec czego nie jest on w stanie uiścić tych kosztów w jakiegokolwiek części.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego - adw. M. D. kwotę 420 zł plus VAT tytułem wynagrodzenia nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przed sądem pierwszej instancji w postępowaniu zwyczajnym, mającym przy tym na uwadze treść § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.